

retningsfører (Hæle: Keiser!). Hvis det skulde være for Keiser alene, maatte det dog stilles udtrykkeligt saaledes, at man saae, at der alene var Spørgsmaal derom, hvis forresten Keiser i saadanne snevne Kredse skulde give Udgang til saadant Vederlag. — Naar det i § 26 h. hedder, at Amtsrådets Samtykke udfordres til Optagelsen af Laan, naar det er større end at det kan tilbagebetales inden Udgangen af det følgende Aar, vil jeg henstille, om det ikke var rigtigt for Lydeligheds Styk at sætte: „ved de løbende Indtægter“ — jeg mener ikke netop disse Ord, men Tanken i dem — thi Meningen er jo dog den, at Laanets Beløb i det følgende Aar kan komme ind uden Anstrængelse. — Revisionsspørgsmaalet skal jeg slet ikke indlade mig paa. Jeg har i og for sig nogen Sympathi med det Duffe, at der gives noget strengere Bestemmelser for Revision og Decision. Men det forekommer mig, at, hvor man har to communale Myndigheder, Amtsrådet og Sognerådet, er der mindre Betænkelighed ved den Form, der foreligger i § 28. Kun skal jeg med Hensyn til Decisionsspørgsmaalet henstille, om det ikke er rigtigt, at det her udtrykkeligt siges, at, forsaavidt der bliver Tale om et pecuniært Ansvar, der paalægges med Amtsrådets Hjælpelse, kan Sagen i fornødent Fald bringes ind under Domstolene. Det er Noget, der findes enkelte Steder i Lovgivningen og ligeledes i Udkastet til Kjøbstadloven, og det forekommer mig, at det kan fortjene her udtrykkeligt at fastslaaes, at der er Forskjel imellem dette Spørgsmaal og Tilfælde, hvor der f. Ex. er Tale om Nægtelse af at udføre en Befaling, der kommer fra højere Autoriteter. Saadant et Tilfælde bør ganske vist ikke kunne komme for Domstolene, men hvor man gjør positive Regnskabskrav gjældende, forekommer det mig, at det er billigt, at Vedkommende kunne gaae til Domstolene. — Jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord med Hensyn til Forslagene under Nr. 21 og 22 til §§ 30 og 32. Jeg veed ikke rettere, end at ogsaa den høitærede Indenrigsminister nærmest anbefalede Forslaget under Nr. 21, hvilket jeg ogsaa efter vore Forhold anseer for ønskeligt. Hvis jeg ikke ganske misforstod den ærede Minister, gif hans Ind-

vending mod Forslaget kun ud paa, at det snarere ikke gif vidt nok, end at det gif for vidt. Skulde der derfor sættes Mere ind i det, saa er det jo Noget, den ærede Minister selv ved 3die Behandling vil kunne bringe frem. Men naar man giver en saadan nye Lov, der, som det forekommer mig, stiller det Hele op paa en strammere Lovmæssigheds Bund, er det ikke uhensigtsmæssigt, at en saadan Bestemmelse udtrykkeligt kommer ind i Loven. — Forslaget under Nr. 22 kan jeg ikke nægte, at jeg har næret nogen Betænkelighed ved. Jeg veed ikke, om ikke de ærede Forslagsstillere maatte være villige til nu at tage Forslaget tilbage, dersom paa den anden Side den høitærede Minister var villig til, efter Conference med Justitsministeren, at overveie, hvorvidt Noget i den Retning hensigtsmæssigt lod sig foreslaae. Det er mig klart, at den Overenskomst, der vilde komme ud af en saadan Citation, blev en reen privat Contract, men det, der forekommer mig tvivlsomt, er, om det ikke ligeoverfor den øvrige Lovgivning kunde medføre nogen Mislighed, naar det stillede hen paa en saadan Maade. Det forekommer mig at være ønskeligt, hvis den høitærede Minister selv vilde overveie dette nærmere og derefter bringe det frem til 3die Behandling.

Mourier-Petersen: Saavidt jeg opfattede den høitærede Ministers Bemærkninger til de af mig og et andet Medlem stillede Endringsforslag til §§ 20 og 23 under Forhandlingen iforgaars, maa jeg antage, at han vel var enig i, at det vilde være mindre heldigt ved den nye Lov at fastsætte aldeles bestemte Tidsfrister, der kunde være generende for den Frihed, der jo indrømmes Amtsrådene til at afholde deres Møder, naar de selv vilde, men at han paa den anden Side dog nærede nogen Betænkelighed ved, at der slet ikke blev fastsat nogenstømmest Frist, og at han maatte hævde, at en saadan skulde findes i den nye Lov, just paa Grund af den Frihed, der ved den vil blive givet Amtsrådet til at holde Møder, uden at flige Mødernes Afholdelse er knyttet til nogen bestemt Tidsfrist. Navnlige mener den høitærede Minister, at Endringsforslaget under Nr. 14 til § 23 maatte vække